

Dalal a Emab: Ukradnuté detstvo

Šesťročnej Dalal zo sýrskeho mesta Raqqa ukradli detstvo.

To vojna. Tá ju olúpila o pokojné detstvo. Ju aj jej brata. Aj milióny ďalších detí v Sýrii.

Vojna, do ktorej sa Dalal v roku 2012 narodila, jej ukradla prechádzky s mamou v mestskom parku, ukradla jej kočiarik s farebnou hrkálkou, ktoré mala mať, a nikdy nemala. Vojna jej vzala veselé rozprávkové postavičky v televízii, na ktoré sa nemala kde dívať, šatočky pre bábiky, ktoré nikdy nemala.

Vzala jej otca, ktorého pozná len z fotografií a z rozprávania.

Vzala jej teplú perinu do studených nocí a dom, v ktorom ako celkom maličká bývala so svojimi rodičmi a bratom.

Vzala jej zdravie, pretože niet lekárov a vakcín, ktorými by ju mohli zaočkovať proti detským chorobám. Niet liekov, ktoré mohli zabrániť jej zápalu pľúc.

Dalal by mala ísť na jeseň do školy. Ale kam? Tretina škôl v Sýrii bola zbombardovaná, zničená. Dva milióny deti túžia sedieť v školskej lavici, ale nemôžu.

Jej starší brat Emab si pamätá sladkú vôňu datľovníkov, ktorú k nim na balkón zvykol priviať vietor od brehov rieky Eufrat. Bolo to dávno, keď si ešte spolu s otcom a bratrancom Baheom púšťali papierové lietadielká z balkóna domu, v ktorom bývali, v meste, v ktorom vtedy, pred siedmymi rokmi, žilo 200 000 Sýrčanov. Dnes ich tam zostalo už len zo 60 000. Vtedy, pred siedmymi rokmi, datľovníky voňali inak. Dnes sa ich vôňa mieša so suchým ostrým prachom zo zbombardovaných domov, so zápachom horiacej gummy a kopicach sa odpadkov v ruinách budov.

Zo starobylého 2 200-ročného mesta s modernými obchodnými centrami, reštauráciami, kinami, kaviarničkami, zelenými parkami, desiatkami škôl a športovísk zostali ruiny. Aj z domu, kde býval so svojou rodinou.

Emab má pätnásť rokov, sedem z nich mu ukradla vojna.

Keď bol Emab celkom malý, chcel byť inžinierom, ako jeho dedko. Chcel stavať obrovské priehrady, ako on. Emab si pamätal, ako sa s dedkom člnoval na priehrade Tabqa, najväčšej vodnej priehrade v Sýrii. Na jej stavbe pracoval aj Emabov dedo a Emab bol na dedka nesmierne hrdý. Dnes Emab vie, že inžinierom sa nestane. Nemá kde študovať. Aj tak by nemohol... Je jediný „muž“ v rodine, mama a Dalala ho potrebujú. Pracuje od svojich desiatich rokov, aby mali všetci traja s mamou a sestrou dať čo do úst. Stále je na tom lepšie ako jeho nebohý bratranec Bahe, ktorého teroristi z ISIS uniesli a prinútili strieľať do rodín susedov...

Vojna vzala Emabovi aj jeho malej sestre Dalal úsmev, radosť, zdravie, rodinu, kamarátov, nádej a budúcnosť.

Vojna v Sýrii ukradla detstvo miliónom chlapcov a dievčat.